

ВСЕ ВИГЛЯДАЄМО ОНУКА

Нові канікули надходять,
Ми виглядаємо онука,
Та знову радощі обходять
І душу обгорта розпука.

Колись часу не вистачало,
Було яскравим все навколо,
Роїв подій не помічали,
Які гули, неначе бджоли.

Тоді приходили тривоги,
Та з ними радощі й надії,
Вдень святкували перемоги
І клали під подушку мрії.

Не думалось, що пройде швидко
Життя яскравою дугою
І десь загубиться, як нитка,
Настане старість із нудьгою.

І ось тепер одноманітно
Проходять прісно і тягуче
І дні, і ночі непривітні,
Як в сірості туман повзучий.

Бува, дитинство пригадаєш,

Неначе казку, біля діда,
А сам онука виглядаєш,
Немов зима чекає літа.

Похмура думка докучає,
Перебираєш, як намисто
Події і себе питаєш:
Чим завинив я особисто?

Затьмарить зустрічі розлука
Немов ворон похмура згряя...
Нема часу тепер в онука,
А виросте, то чи й згадає?

Дата написання вірша: 2021-01-07